

Sygn. akt I ACa 1368/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogdan Świerczakowski

Sędziowie: SA Beata Kozłowska

SO (del.) Marcin Strobel (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Marta Lach

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 203/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od R. R. na rzecz (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście) tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.

Sygn. akt I ACa 1368/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 lipca 2011 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o wydanie nakazu zapłaty i orzeczenie, że pozwani (...) oraz R. R. i H. U. są solidarnie zobowiązani zapłacić na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 1 000 000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieść w tym terminie zarzuty.

Uzasadniając powyższe żądanie powód wskazał, że jest w posiadaniu weksla własnego pozwanej (...), poręczonego przez pozwanych R. R. i H. U.. Weksel ten, jako weksel in blanco, wystawiono na zabezpieczenie roszczeń powoda w stosunku do pozwanej spółki, z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 19 października 2007r.

W związku z niespłaceniem kredytu w terminie, w dniu 13 lipca 2011r. powód uzupełnił weksel na kwotę 13 243 743,02 zł, odpowiadającą aktualnej wysokości zadłużenia, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej i zawiadomił pozwanych o wypełnieniu weksla, wzywając ich do jego wykupu w terminie do dnia 28 lipca 2011 r.

Ponieważ należność z weksla nie została zaspokojona, powód wystąpił z niniejszym pozwem, w którym dochodzi tylko części wierzytelności wraz ustawowymi odsetkami od daty płatności weksla.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 23 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł, że pozwani (...) z siedziba w P., R. R. i H. U. powinni zapłacić solidarnie powodowi (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. kwotę 1 000 000,00 zł z odsetkami od dnia 29 lipca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 19 717,00 zł, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7 217,00 zł, w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wnieść w tymże terminie zarzuty.

Zarzuty od powyższego nakazu zapłaty wniósł pozwany R. R. zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa w stosunku do w/w pozwanego oraz o zasądzenie od powoda, na jego rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7 217,00 zł.

W ich uzasadnieniu wskazał, iż przedłożony przez powoda materiał dowodowy, nie wykazał istnienia roszczenia w stosunku do pozwanych, a w szczególności nie wykazał, iż nastąpiło uruchomienie kredytu, a kredytobiorca nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z umowy, zaś w konsekwencji, że umowa kredytu została mu wypowiedziana. Zdaniem pozwanego powód nie wskazał również, jaka była reakcja pozwanych na otrzymane wezwanie do wykupu weksla, choć ciężar udowodnienia powyższych faktów spoczywa na powodzie.

W konsekwencji powództwo, jako nieudowodnione winno podlegać oddaleniu.

Ponadto pozwany wskazał, iż brak czytelnego podpisu pozwanego na wekslu, jako poręczyciela wekslowego, skutkuje brakiem powstania zobowiązania wekslowego.

Pozwany R. R. zakwestionował również skuteczność złożonego przez niego poręczenia wekslowego z tego względu, iż w dniu poręczenia wekslowego, tj. w dniu 19 października 2007 r., pozostawał w związku małżeńskim z E. R., zaś żona pozwanego nie wyrażała zgody na udzielenie przez R. R. poręczenia kredytu udzielonego(...) z siedziba w P..

Udzielenie poręczenia spłaty tak znacznej kwoty stanowi czynność przekraczającą zwykły zarząd majątkiem wspólnym, a co za tym idzie, brak zgody, wyrażonej przez współmałżonka na udzielenie poręczenia, skutkowało nieważnością dokonanej czynności.

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział I Cywilny utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty, wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 23 sierpnia 2011 r., w stosunku do pozwanego R. R. w całości, przejmując nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok oparto o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 19 października 2007 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z o.o. z siedzibą w P. umowę kredytu na kwotę 12 110 000,00 zł. Tytułem zabezpieczenia spłaty zobowiązań wynikających z w/w umowy, w dniu 19 października 2007 r., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wystawiła weksel in blanco, poręczony przez R. R. i H. U.. Obydwaj poręczyciele, którzy podpisali weksel, byli jednocześnie członkami zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

W deklaracji wekslowej, H. U. i R. R. upoważnili powódkę do wypełnienia weksla, w każdym czasie, na sumę zadłużenia kredytobiorcy, wnikającą z niespłaconej i wymagalnej kwoty wykorzystanego kredytu, łącznie z odsetkami, prowizjami i innymi kosztami należnymi (...) Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W., zgodnie z warunkami umowy kredytu.

Ponieważ kredyt nie został spłacony w dniu 13 lipca 2011 r. powódka wypełniła weksel in blanco, a następnie zawiadomiła pozwanych o wypełnieniu weksla, wzywając ich do spłaty zadłużenia w kwocie 13 243 743,02 zł, w terminie do dnia 28 lipca 2011 r.

W opisanym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, iż wniesienie przez pozwanego R. R. zarzutów od nakazu zapłaty, wydane na podstawie weksła gwarancyjnego, przeniosło spór z płaszczyzny prawa wekslowego na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego.

Poza sporem, pozostawał fakt zawarcia przez powoda z (...) Sp. z o.o. umowy kredytu z dnia 19 października 2007 r., jak i zabezpieczenia jej wykonania poprzez wystawienie przez kredytobiorcę weksła własnego in blanco i wydania go powodowi, a także jego poręczenia przez R. R. i H. U..

Zgodnie z deklaracją wekslową, pozwani upoważnili powódkę do wypełnienia weksła, na sumę odpowiadającą wszelkim zobowiązaniom pozwanych wobec powódki wynikającym z umowy kredytu, a także do opatrzenia weksła datą płatności, według uznania, zawiadamiając o tym pozwanych listem poleconym.

Zdaniem Sądu Okręgowego powódka, wypełniła weksel zgodnie z treścią deklaracji wekslowej i zawiadomiła pozwanych o wypełnieniu weksła oraz wezwała ich do zapłaty.

Za chybiony uznać należało, zatem zarzut pozwanego R. R. o nieprawidłowym wypełnieniu weksła. Po podniesieniu zarzutu wypełnienia weksła in blanco niezgodnie z porozumieniem, to na stronie powodowej ciążył obowiązek określenia, jakie wierzytelności i z jakiego stosunku składają się na sumę wekslową. Powód w odpowiedzi na zarzuty przedstawił zaś stosowne wyliczenie należności wekslowej. Podniesienie przez wystawcę weksła in blanco zarzutu wypełnienia weksła niezgodnie z porozumieniem wekslowym (w zakresie dotyczącym rozmiaru zadłużenia wystawcy), nie powoduje zdaniem Sądu Okręgowego przerwania ciężaru dowodu na posiadacza weksła (remitenta) w tym sensie, iż powinien go obciążać dowód wykazania istnienia i rozmiaru zadłużenia ze stosunku podstawowego. W takiej sytuacji, rozkład ciężaru dowodu pozostaje bez zmian. Na dłużniku wekslowym ciąży dowód wykazania nieistnienia wierzytelności wystawcy, w zakresie wskazanym na wekslu.

Dla wymagalności roszczenia zabezpieczonego wekslem, wbrew twierdzeniom pozwanego, nie zaś konieczne podejmowanie przez powódkę jakichkolwiek czynności z uwagi na upływ terminu określonego w umowie, po upływie, którego umowa wyekspirowała. W takiej sytuacji żądanie zwrotu udzielonego kredytu nie musi zostać poprzedzone złożeniem oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy, skoro nie można wypowiedzieć nieobowiązującej już umowy.

Tego rodzaju zarzut pozwanego uznać należało, zatem za chybiony.

Za chybiony Sąd Okręgowy uznał również zarzut nieważności poręki wekslowej, z uwagi na brak zgody małżonki dłużnika wekslowego R. R.. Pozwany R. R. udzielił, bowiem poręczenia wekslowego w dniu 19 października 2007 r. tj. czasie obowiązywania przepisu art. 37 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zmienionego nowelą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy, który nie przewidywał wymogu zgody współmałżonka na dokonanie tego rodzaju czynności, jaką jest poręczenie wekslowe.

Odnosząc się do skuteczności złożonego przez R. R. poręczenia wekslowego, w świetle zarzutu braku czytelnego podpisu poręczyciela, pozwalającego zidentyfikować jego nazwisko, Sąd Okręgowy uznał, iż jest on nieuzasadniony.

Pozwany R. R. udzielił poręki wekslowej w ten sposób, że poręczenie oznaczył słowami „poręczam za wystawcę” i opatrzył nieczytelnym podpisem, zaś pod nim umieścił datę i numer PESEL - na przedniej stronie weksła.

W świetle przepisu art. 31 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, póź. 282) poręczenie to uznać należy za skuteczne. Ustawa nie wskazuje, bowiem jakiego rodzaju podpis powinien być złożony przez poręczyciela (czytelny, zawierający pełne imię i nazwisko, czy też skrócony). Ważne jest, aby podpis był wytworem „pisma”. Nazwisko poręczyciela napisane odręcznie, w formie skróconej i nieczytelne może być uznane za ważny podpis, jeśli osoba je składająca posługuje się takim skrótem i gdy skrót ten nie ogranicza się jedynie do inicjałów. Pozwany R. R. nie kwestionował, iż na wekslu po słowach: „poręczam za wystawcę” widnieje podpis złożony jego ręką. W związku z powyższym zgłaszanie zarzutu nieważności udzielonej poręki wekslowej, uznać należało za całkowicie bezpodstawne, skoro brak było jakichkolwiek wątpliwości, co do osoby udzielającej poręczenia.

Sąd Okręgowy pominął zaś okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe niezgłoszone w pozwie i piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty, powołując się na prekluzję wynikającą z przepisu 495 § 3 k.p.c.

Powołując się na opisane powyżej okoliczności i argumenty Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 496 k.p.c. utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w mocy, w całości.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. Nr 90, póź. 594 z 2010 r. z późn. zm.).

Apelację od powołanego wyżej wyroku wywiódł pozwany R. R. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- 1) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy materialnoprawnej rozstrzygnięcia, co utrudnia kontrolę instancyjną przedmiotowego wyroku;
- 2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów oraz poczynienie wniosków niewynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym ustalenie, iż pozwana spółka nie spłaciła kredytu, a umowa kredytu wygasła na skutek upływu terminu w niej określonego;
- 3) art. 495 § 3 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na sprekludowanych twierdzeniach, co do części składowych sumy wekslowej;
- 4) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez uznanie, iż to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem oraz uznanie, iż powódka wykazała zasadność swojego roszczenia, pomimo iż nie przedłożyła żadnych dowodów, z których wynikałby fakt istnienia i wysokości zadłużenia pozwanej spółki z tytułu kredytu;
- 5) art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak negatywnej oceny postawy powódki w toku postępowania, która bez jakichkolwiek racjonalnych podstaw uchylała się od przedłożenia jakiegokolwiek dokumentacji związanej z dochodzonym przez nią roszczeniem, w tym od rzetelnego przedstawienia wyliczenia sumy wekslowej;
- 6) art. 217 § 1 w związku z art. 495 § 3 k.p.c. poprzez pominięcie twierdzeń i wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych po dniu wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty, pomimo iż potrzeba ich powołania powstała w czasie późniejszym i była wynikiem uchylecia się przez powódkę od przedłożenia sposobu wyliczenia sumy wekslowej;
- 7) art. 316 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku pozwanego o ponowne otwarcie rozprawy, pomimo tego, że ujawniły się nowe istotne okoliczności, co do możliwości częściowego bądź całkowitego zaspokojenia wierzytelności; 8) art. 496 k.p.c. poprzez utrzymanie nakazu zapłaty z dnia 23 sierpnia 2011 r. w mocy, pomimo, iż brak było podstaw do uwzględnienia powództwa.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwany R. R. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 23 sierpnia 2011 r. i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego R. R., jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przystępując do omówienia zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż pomimo częściowo wadliwego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, jest ono prawidłowe i odpowiada prawu.

Uzupełniając przedstawione w nim wywody, wskazać jednak należy, iż Sąd I instancji wadliwie przyjął, iż podstawą oceny roszczeń powoda, może być stosunek podstawowy, leżący u podstawy wystawienia weksla gwarancyjnego, będącego weksem in blanco, w odniesieniu do poręczyciela tego weksla, a wniesienie przez niego zarzutów od nakazu zapłaty, powoduje przeniesienie sporu na płaszczyznę stosunku podstawowego, będącego przyczyną (causa), wystawienia weksla gwarancyjnego.

Wskazać, bowiem należy, iż o ile taka możliwość istniałaby w odniesieniu do wystawcy weksla, to już w odniesieniu do poręczyciela, nie może być o tym mowy, albowiem tego, z posiadaczem (remitentem) weksla, poza zobowiązaniem wekslowym, nie łączy żaden inny stosunek prawny. Poręczyciel wekslowy R. R., nie jest bowiem stroną stosunku prawnego leżącego u podstaw wystawienia weksla gwarancyjnego.

W takim wypadku podstawą oceny roszczeń posiadacza weksla, w odniesieniu do poręczyciela wekslowego, może być wyłącznie zobowiązanie wekslowe (poręczenie wekslowe), mające abstrakcyjny charakter, niezależny od umowy łączącej go z osobą, za którą poręcza oraz od stosunku kazualnego łączącego wystawcę z uprawnionym na podstawie weksla. Poręczenie wekslowe może być bowiem udzielone, chociażby pomiędzy poręczycielem, a wierzycielem wekslowym, nie zachodził żaden stosunek z zakresu prawa cywilnego. Jest ono przy tym nieodwołalne, bezwarunkowe i nie może być ograniczone terminem. Wydanie wierzycielowi weksla, stwarza zaś domniemanie istnienia wierzytelności wekslowej, w wysokości sumy wekslowej i przerzuca ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika, gdy tymczasem w braku weksla dowód istnienia i wysokości wierzytelności obciąża wierzyciela (patrz tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2009 r. V CSK 129/09 Lex nr 688047).

W sprawie niniejszej, pozwanego R. R., w zakresie dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia, nie łączył z powodem żaden inny stosunek prawny, oprócz poręczenia wekslowego, za wystawcę weksla (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

Odpowiedzialność pozwanego, jako poręczyciela wekslowego, wbrew zapatrywaniu Sądu I instancji można, zatem rozpatrywać tylko przez pryzmat łączącego go z powodem zobowiązania wekslowego (poręczenia wekslowego), mającego, jak to już wyżej wskazano charakter abstrakcyjny.

Powyższe, jak słusznie wskazał to apelujący, nie wyklucza możliwości podniesienia przez poręczyciela wekslowego zarzutów, które przysługują wystawcy weksla, lecz nie oznacza to, wbrew jego twierdzeniu oraz zapatrywaniu Sądu I instancji, iż stosunek istniejący pomiędzy wystawcą, a posiadaczem weksla, może być podstawą oceny roszczenia skierowanego przeciwko poręczycielowi wekslowemu, opartego wyłącznie na wekslu.

Wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego przedmiotem oceny roszczeń skierowanych przez wierzyciela wekslowego, przeciwko pozwanemu R. R., jako poręczycielowi wekslowemu, może być zatem wyłącznie zobowiązanie wekslowe.

Pomimo wadliwości uzasadnienia Sąd I instancji i braku wskazania materialnej podstawy orzeczenia, powołane wyżej nieścisłości i braki uzasadnienia, nie wykluczają możliwości poddania zaskarżonego orzeczenia kontroli w ramach instancji i nie wpływają na prawidłowość zapadłego w sprawie wyroku, który odpowiada prawu.

W omawianym wypadku, odpowiedzialność poręczyciela wekslowego, uzasadniały będą jednak wyłącznie przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37 poz. 282 z późn. zm.), a ściślej rzecz ujmując przepis art. 9 w związku z art. 32 tej ustawy, stosownie do którego poręczyciel wekslowy odpowiada tak jak ten, za którego poręczył, co w odniesieniu do odpowiedzialności za wystawcę, wiąże się z odpowiedzialnością za przyjęcie i zapłatę weksla.

W opisanych wyżej okolicznościach, pomimo częściowej zasadności zarzutu, co do braku wskazania materialnej podstawy rozstrzygnięcia, w/w zarzut nie może prowadzić do uwzględnienia wniosków apelacji, skoro roszczenie powoda, w świetle powołanych wyżej przepisów, jest zasadne, a uwzględniający je wyrok odpowiada prawu.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z powołanym wyżej orzecznictwem, ciężar dowodu przeciwko domniemaniu istnienia zobowiązania wekslowego (ciężar dowodu przeciwnego), obciąża dłużnika, a więc poręczyciela wekslowego odpowiadającego z weksla. To na pozwanym spoczywa również ciężar dowodu w postępowaniu nakazowym zapoczątkowanym wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty (patrz tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2010 r. IV CSK 109/10 – Lex nr 898262 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 27 września 2012 r. VI ACa 383/12 – Lex nr 1223497).

W opisanych wyżej okolicznościach faktycznych, wbrew twierdzeniom apelującego, to na pozwanym, jako dłużniku wekslowym spoczywał, zatem ciężar wykazania nieistnienia, bądź nieważności zobowiązania wekslowego, czy też skutecznego podniesienia i wykazania zarzutu o charakterze formalnym, niweczącego roszczenie oparte na wekslu.

W toku niniejszego procesu pozwany, będąc reprezentowanym przez profesjonalistę, obowiązkowi temu nie sprostał.

W zarzutach od nakazu zapłaty, koncentrując się na braku przedstawienia przez powoda dowodów dotyczących, istnienia oraz wymagalności i wysokości zobowiązania wynikającego ze stosunku podstawowego, pozwany w istocie podniósł jedynie zarzut nieważności zobowiązania wekslowego, uzasadniając go brakiem zgody małżonki dłużnika na udzielenie poręczenia wekslowego oraz brakiem czytelnego podpisu poręczyciela, umożliwiającego zidentyfikowanie jego nazwiska.

Pozwany nie kwestionował jednak twierdzeń powoda wskazanych w pozwie.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy słusznie wskazał, iż wszelkie dalsze zarzuty pozwanego i dowody na ich poparcie, zgłoszone zostały z uchybieniem terminów, o których mowa w przepisie art. 495 § 3 i 495 § 3 k.p.c., skoro powołując je, po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie tylko nie wykazał, lecz nawet nie powołał okoliczności wskazujących na niemożliwość wcześniejszego skorzystania z tego rodzaju zarzutów, czy też okoliczności uzasadniających potrzebę ich powołania w późniejszym terminie, już po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty.

Wskazać przy tym należy, jak to słusznie podnosi powód, iż również zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, powołano już po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, w piśmie z dnia 21 marca 2012 r., co zgodnie z powołaną wyżej regulacją uzasadniało jego pominięcie. Zarówno bowiem Sąd I jak i II instancji obowiązane są pominąć dowody, twierdzenia i zarzuty zgłoszone po upływie terminu wskazanego w w/w przepisach, o ile oczywiście nie zachodzi żaden z powołanych w nich wyjątkowych wypadków, związanych z niemożnością wcześniejszego ich przedstawienia bądź potrzeba powołania, po upływie przewidzianych w ustawie terminów.

Wbrew twierdzeniom apelującego, możliwości zgłoszenia zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym, nie tamował brak wskazania należności składających się na sumę wekslową.

Podkreślić przy tym wypada, iż nawet w przypadku przyjęcia takiego założenia i jednoczesnego uznania, że w/w zarzut nie uległ prekluzji, uznać należy, iż nie został on przez pozwanego wykazany, choć to właśnie na nim, zgodnie z powołanym wyżej orzecznictwem i regułami przewidzianymi w art. 323 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia tego zarzutu. Pozwany nie tylko nie przedstawił, ale nawet nie powołał żadnego dowodu, na tego rodzaju okoliczności faktyczne, które mogłyby uzasadniać w/w zarzut. Skoro zaś powód nie był zobligowany do wykazania zgodności wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową, a pozwany obowiązkowi przeprowadzenia dowodu przeciwnego nie sprostał, bez znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia pozostają dokonane przez sąd I Instancji ustalenia, dotyczące należności składających się na sumę wekslową, oparte na twierdzeniach powoda, przytoczonych po upływie terminu przewidzianego w przepisie art. 495 § 3 k.p.c.

Pominięcie owych twierdzeń powoda, jako sprekludowanych nie prowadzi bowiem do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego opartej na wekslu, skoro zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym zgłoszono z uchybieniem terminu do jego wniesienia, a pozwany w toku niniejszego postępowania nie wykazał również zasadności tego rodzaju zarzutu, jak również zarzutów dotyczących nieważności zobowiązania wekslowego.

Z opisanych wyżej względów zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów postępowania tj. art. 217 § 1 i 495 § 3 k.p.c. polegające na oparciu rozstrzygnięcia na sprekludowanych twierdzeniach powoda oraz pominięciu twierdzeń i wniosków pozwanego zgłoszonych po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, uznać należy za niezasadne i chybione.

W tym miejscu wskazać również należy, iż z uwagi na powołaną wyżej prekluzję Sąd Apelacyjny nie mógł uwzględnić zgłoszonego przez pozwanego, już w apelacji, zarzutu przedawnienia roszczenia, skoro pozwany nie tylko nie wykazał, lecz również nie powołał żadnych okoliczności uzasadniających niemożność podniesienia w/w zarzutu na wcześniejszym etapie postępowania, czy też powstanie potrzeby jego powołania dopiero w ramach postępowania apelacyjnego. Wskazać również należy, iż zarzut ten został sformułowany w taki sposób, który w istocie wykluczał możliwość poddania go kontroli, w ramach postępowania przed Sądem II instancji, skoro pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie potrafił wskazać nawet czy dotyczy on zobowiązania poręczyciela (zobowiązania wekslowego), czy też zobowiązania wystawcy weksla ze stosunku podstawowego, na które mógł przecież powoływać się również poręczyciel, korzystając z zarzutów, jakie przysługiwały wystawcy weksla.

Okoliczność ta, wobec upływu terminu do zgłoszenia tego rodzaju zarzut, ma jednak drugorzędne znaczenie, wobec konieczności jego pominięcia jako sprekludowanego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących rozkładu ciężaru dowodu oraz oceny dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, uznać należy, iż żaden z podniesionych w apelacji zarzutów dotyczący naruszenia przepisu art. 233 § 1 i 2 oraz art. 232 k.p.c. i 6 k.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Opierając się na dowodach i argumentach powołanych w pozwie i zarzutach od nakazu zapłaty, Sąd Okręgowy, zgodnie z regułami przewidzianymi w przepisach art. 495 § 3 i 495 § 3 k.p.c., dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje je za własne.

Wskazać bowiem należy, iż w zarzutach od nakazu zapłaty, pozwany nie kwestionował tak faktu istnienia, jak i wymagalności należności wynikającej z umowy leżącej u podstaw zobowiązania wekslowego, wskazując li tylko na braki przedstawienia przez powoda dowodów dotyczących tego zobowiązania, choć ten, dochodząc przeciwko pozwanemu R. R. wskazanych w pozwie należności, wyłącznie na podstawie weksla, nie miał obowiązku wykazywania istnienia, wymagalności, a nawet wysokości zobowiązania objętego stosunkiem leżącym u podstaw wystawienia i wydania weksla.

Wobec braku oświadczenia powoda, co do prawdziwości w/w twierdzeń Sąd I instancji, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w szczególności wydanego powodowi weksla), zgodnie z przepisem art. 230 k.p.c. mógł, zatem uznać w/w fakty za przyznane, i jako takie, niewymagające dowodu.

Na fakt zaciągnięcia kredytu przez wystawcę weksla oraz brak jego spłaty, w określonym umową terminie, wskazano już w pozwie, czemu pozwany nie przeczył, zgłaszając zarzuty od nakazu zapłaty, w których ograniczył się li tylko do wskazania, iż powód nie udowodnił okoliczności uzasadniających wypełnienie weksla, a co za tym idzie nie wykazał zasadności roszczenia, które zabezpieczał weksel.

Okoliczności te, jak to już wyżej wskazano Sąd I instancji mógł zatem uznać za okoliczności bezsporne, skoro wydanie wierzycielowi weksla stwarza domniemanie istnienia wiarygodności wekslowej w wysokości sumy wekslowej (patrz powołane wyżej orzeczenie).

Domniemanie to nie zostało zaś skutecznie podważone w toku niniejszego procesu.

Wbrew twierdzeniom apelującego, powód na skutek zarzutów wniesionych li tylko przez poręczyciela wekslowego, nie miał obowiązku wykazywania istnienia i wysokości zobowiązania zabezpieczonego wekslem, skoro jego roszczenie w odniesieniu do poręczyciela opierało się wyłącznie na zobowiązaniu wekslowym.

Odnosząc się do rozkładu ciężaru dowodu i wskazując w tym zakresie na powołane wyżej orzecznictwo, należy również zwrócić uwagę na fakt, iż pozwany oceniając rozkład ciężaru dowodu w niniejszym postępowaniu, w sposób oczywisty myli sytuację, w której posiadacz weksla dochodzi swej należności od jego wystawcy, z którym posiadacza łączy inny jeszcze stosunek prawny leżący u podstaw jego wystawienia, od tych wypadków, gdy jego roszczenie skierowane jest przeciwko osobom zobowiązanym wyłącznie na podstawie weksla.

W pierwszym wypadku, zakwestionowanie zobowiązania wekslowego może bowiem rzeczywiście przenieść spór na płaszczyznę stosunku podstawowego, którego istnienie obowiązuje jest wykazać wystawcę weksla, w drugim zaś obowiązek wykazania braku ważnego zobowiązania wekslowego obciąża zobowiązanego, według treści tego zobowiązania.

W sprawie niniejszej, jak to już wyżej wskazywano to na dłużniku wekslowym (poręczycielu wekslowym) R. R. spoczywał ciężar wykazania braku ważnego zobowiązania wekslowego, celem uwolnienia się od odpowiedzialności opartej na wekslu, któremu ten nie sprostął.

Sąd Okręgowy słusznie ustalił przy tym, iż nieważności zobowiązania wekslowego nie uzasadnia, ani brak zgody małżonka dłużnika na jego zaciągnięcie, skoro w dacie powstania zobowiązania, ta nie była wymagana, ani też złożenie nieczytelnego podpisu przez poręczyciela, skoro ten nie kwestionował udzielonej poręki wekslowej, ani autentyczności podpisu, który łącznie ze wskazanym przy poręczeniu numerem PESEL, należącym do pozwanego, pozwalał na jego jednoznaczną identyfikację.

Z uwagi na powołane wyżej argumenty, zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia w/w przepisów postępowania, odnoszących się do postępowania dowodowego, uznać należy za chybione.

Za całkowicie chybiony uznać również należy zarzut naruszenia przepisu art. 316 § 2 k.p.c., poprzez pominięcie wniosku pozwanego o otwarcie zamkniętej rozprawy na nowo, jedynie z uwagi na możliwość częściowego lub całkowitego zaspokojenia wierzytelności powoda.

Sama tylko możliwość zaspokojenia należności wekslowej w przyszłości, nie wpływa bowiem w żaden sposób na ocenę zasadności roszczenia, dokonywaną według stanu z dnia wyrokowania, nie wpływając w żaden sposób na istnienie i wysokość zobowiązania wekslowego. Tym samym zaś powołane przez pozwanego okoliczności nie mogą w żaden sposób wpływać na prawidłowość zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Brak nowych okoliczności, lub okoliczności, które ujawniły się po zamknięciu rozprawy, czyni wniosek o jej otwarcie na nowo bezzasadnym, w świetle powołanej przez apelującego regulacji.

Powyższy zarzut apelacji uznać, zatem należało za całkowicie chybiony.

Wreszcie wskazać należy, iż wobec bezzasadności zarzutów od nakazu zapłaty, zgłoszonych przez pozwanego R. R., Sąd Okręgowy opierając się na przepisie art. 496 k.p.c., słusznie utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty, w odniesieniu do w/w pozwanego, jako poręczyciela wekslowego.

Z tego też względu nie sposób uznać, iż Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia w/w przepisu postępowania na naruszeni, a nadto iż owe naruszenie mogło mieć wpływ na prawidłowość wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny, oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną orzekając w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. jak w pkt. I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania za II instancję, zawarte w pkt. II sentencji wyroku, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym, uzasadnia przepis art. 391 § 1 w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).